

Leeuwendag in Swalmen

Pontificaal , gezeten op het terras van zijn lievelingscafé , “de Boei “ in het Limburgse Asselt, wacht mijn vader op zijn eerste gasten . Het is een zonnige dag , vier augustus 1982. De oude Bausch , in Swalmen ook wel de paus genoemd , heeft er een gewoonte van gemaakt zijn verjaardag te vieren op een eigen manier. Geen gedonder thuis , vrijheid blijheid en ieder past zich maar aan bij Mía , zij is de waardin en dikwijls zelf beste klant van haar café .

De afgelopen tien jaar heeft hij zich op een bewonderingwaardige manier staande gehouden .Heeft tot enkele jaren geleden , dagelijks nog , op mijn fabriek Varel in Roermond als rijdende klusjesman gewerkt. Kan mij dikwijls vanuit het magazijn nuttige informatie geven over de klanten en hun tevredenheidsgraad. Ik weet daardoor veel eerder dan anderen of het ergens goed of fout zit. Hij is daar op de vloer altijd opgeruimd en vrolijk , ze hebben hem graag. Diverse keren gaat hij , is inmiddels ruimschoots opa geworden , met ons op vakantie. Het kost dan altijd veel moeite en doorzettingsvermogen om hem zo ver te krijgen en ook onze laatste tocht naar de Antillen heeft veel voeten in de aarde gehad .De dikke achtersten van de negerinnen blijven hem boeien .Maar het is er veel te warm , het eten niet goed, het bier te lauw , hij is een echte mopperkont geworden. Meer thuis is hij in het gezellige Oostenrijk , dan is hij niet kapot te krijgen . Als er maar Wein , Weib und Gesang in het spel zijn , dan voelt hij zich thuis. De laatste keer in de witte bergen , heeft hij bij die gladheid toch nog een arm gebroken .Is in het gips , ook nog gehinderd door een stoma , met een nacht trein in Swalmen aangekomen.. Zijn achtjarige kleinzootje Alexander heeft hem toen als het ware thuis gebracht. Hij kent opa , heeft obstler uit Obsteig voor hem meegenomen en samen met eindeloze kaartspelletjes en op zijn tijd een teugje obstler is die lange treintocht nog onvergetelijk geworden. Hij praat er veel over.

Deze verjaardag , zorgt ook zijn vriend Bair , die omdat hij vroeger een pottenfabriek had , *Potjes Bair* genoemd wordt , voor een goede sfeer. Deze twee oude heren , midden zeventig reeds , zijn nog vitaal en als ervaren weduwnaars be- en gedreven charmeurs. Dit drietal zorgt ervoor dat deze jaarlijkse “receptie “ die al s’ morgens vroeg begint voortduurt tot diep in de nacht . Zij komen van heinde en ver , de Belgen , Rotterdammers , Limburgse allochtonen , inwoners van Swalmen , en ook toevallige bezoekers die zich om die flauwe kul amuseren. Dat vele bezoekers als presentje een meter bier of een ketel bitterballen laten aanrukken versterkt de gezellige onderlinge band .Dit is kaasje voor mijn ijdele vader , geboren onder het sterrenbeeld *leeuw* . Het grijs witte haar , door brillantine keurig in de scheiding , gekleurd lefdoekje op juiste plaats , hij regiseert. Mijn mooie tante An ‘van Cor’ uit Rotterdam , die veelvuldig met de beide heren op stap gaat , is er ook .Zij logeert al enige dagen bij Bair, bekent zij met een schalks doch bejaard bakvislachje. Er is haar enige dagen geleden een “enig “ welkom bereid toen zij met de trein arriveerde.

Daar stond Bair in zijn zwarte billentikker , op de meest opvallende plek van het perron , gewapend met een grote bos rode rozen, te wachten ... op haar. Na een knieval - en voordracht van het lied “ 24 rozen voor jou “, waarbij zij volgens mijn tante teveel “ bekijks “ krijgen , wordt de vlaai met cognac genuttigd in hun ochtend cafe “het kesjotje “. Mijn vader kent zijn plaats als koppelaar en is als geestelijk adviseur aanwezig , afstandelijk zoals de etiquette het voorschrijft .Het heeft niet mogen baten , tot een verbintenis is het niet gekomen . Bair loopt een blauwtje want mijn tante wilt het huisje niet delen. Op het terras maakt ook een Duitse delegatie van de watersport vereniging Ascloa haar opwachting en informeert of de zoektocht naar een geschikte *vrouwelijke kameraad* inmiddels gelukt is. Nu spreekt mijn vader geen Limburgs , is zijn Duits van een Rotterdamse ‘ Rudi Carel’ kwaliteit en wordt die vraag aanleiding tot grote verwarring .Nog steeds denken deze Duitsers dat onderstaande gebeurtenis , het is al enige jaren geleden , wáár - en vooral serieus bedoeld, is geweest . Houwen zo , zie ik de jarige Jo en zijn secondant Bair denken .

Het is al laat die stormachtige avond , als ik het telefonische verzoek van Bair krijg , om als een hazenwindhond zo snel , naar de Boei te komen .Je vader kampt met een crisis , hij is eenzaam.Als rechtschapen zoon ben ik snel ter plaatse . Beide heren zitten moederziel alleen in de Boei en Mia is overduidelijk als klant aanwezig. Op deze mistroostige dag vol regen , kan ik de vrienden alleen maar adviseren op te houden met janken en een plek te zoeken waar wel mensen zijn. Het wordt de kantine van watersportvereniging Ascloa , enige honderden meters verder aan de oever van de Maas. Het is gelukkig warm en droog in die kantine waar veel nautische lieden , Duits dat wel , hun toevlucht hebben gevonden. .De Watersporters kijken vreemd op toen dat drietal Nederlanders , plomp verloren maar kordaat en niet uitgenodigd , aan hun lange tafel aanschuiven. Bair breekt het ijs door alle dames een drankje aan te bieden waarbij zij denken met een officiële dorpsautoriteit , de loco burgemeester nogwel , van doen te hebben . Dit gevoel versterken wij spontaan door ons deftig voor te stellen en mij wordt de taak toebedeeld de reden van ons bezoek toe te lichten . De eenzaamheid van de grijze eminentie ‘ mijn vader ‘ , zijn voornaam voorkomen , charmante omgangsvormen , zijn zoektocht naar een sportieve kameraad van vrouwelijke kunne , zijn maatschappelijke positie met auto , huisje en pensioen komen aan de orde. Ook Bair prijst mijn vader , hij is van Duitse adellijke afkomst , in goed Duits bij de vele aanwezige vrouwen aan . Er word geschunkeld en gelachen , er groeit wat tussen die dames en oude heren , tot plotsklaps hun “verzopen “ mannen binnen komen .Hebben hun boten voor de (nooit gekomen) orkaan geankerd zeggen zij . Zal het jaloezie of een *natuurlijke hanen reactie* geweest zijn , wij weten het niet .Zij heffen nogal agressief aandoende Duitse liederen aan en zingen onder begeleiding van stram glas gerinkel. Onder deze mars der gladiatoren worden de vrienden van hun stoel met aanpalende dame verdreven en tot een aftocht gedwongen .Bair is ontstemd over dit gedrag , nota bene in zijn dorp , maar is blij dat het geen Duitse geworden is voor die“ treurige “ Bausch .

Tot in Zeeland kom ik later zeilende Duitsers tegen die informeren naar die “treurige oude aristocraat “ . Heeft kennelijk toch indruk gemaakt . Ook mijn broer Jan komt daardoor in Zeeland nog in moeilijkheden omdat zijn pas nieuwe levensgezellin denkt dat hij er een dubbelleven op na houdt ! Die Duitsers zien het verschil niet tussen de inmiddels hevige verouderde tweeling . Jan ,die met zijn Wilma behoort tot de groep “hartstochtelijke zeilers” , heeft haar heel wat uit te leggen.

De Rotterdamse delegatie , die in bloemen doet ,ontbreekt nooit op deze altijd zonnige augustus dag.De bloemenhulde , met flessen boerenjongens en korenjenever , zijn een traditie en mijn vader kan goed opschieten met zijn twee schoonzusjes , de twee Annen , die vroeger ongetwijfelt bloedmooi zijn geweest. Het is jammer zei hij altijd dat zij niet kunnen rikken want bij dat Rotterdamse klaverjassen is al hun gevoel voor avontuur verdwenen . De burens aan de Leenakker komen en ook weer die voorzitter van de bejaarden vereniging , die halsstarrig “ de ledenwerver” uithangt. Zij hebben een nieuwe penningmeester nodig. Niets voor mij , die oude lullen , zegt mijn vader , druk in de weer met gasten uit het café van Annie aan ‘t bos.

Met de Belgen wordt gelachen over die kuise nacht van Bair en An in Belgie . Wel drie meters hebben hun bedden uit elkaar gestaan , aan hun lijf geen polonaise . Maar toch worden , door vreemdelingen in de nacht , de bedden naar elkaar toe getrokken . Er is geen licht , de touwen en daders waren onzichtbaar. Het is een slapeloze nacht vol gelach op dat landgoed geworden . Bair en An hebben het sportief opgenomen.

Ook zijn er oude klanten en lui van de Kapel waar hij zolang gewoond heeft die mijn vader herkennen .Het lijkt wel of hij heel Limburg met toenamen kent .

Toch is zijn optreden veel toneelspel , net als zijn leven als handreiziger .

Een blijspel indien omringd door mensen maar een treurspel indien alleen .Zo treffen wij hem dikwijls thuis aan ; in zijn stereotiepe houding ,eeuwige Old Mac sigaret aan de mond , gebogen aan tafel , versleten krant voor zich , alleen en beslist niet vrolijk. Ben aan mijn laatste bladzijde bezig , de koffietafel voor mijn verscheiden , is besteld en betaald bij Mia van de Boei .

Hij heeft woord gehouden en bij zijn begrafenis in 1985 bij de koffietafel in de Boei beseffen velen zijn *leeuwen dagop 4 augustus* te zullen missen..

Chapeau .

Linne , Albert , J.Bausch .

Johan Adolf Teunis Bausch * 4.8.1906 + 19.07 1985 Roermond
OO 14.5. 1936 Catharina , Hildegardus Greeve
*14.12.1908 Rotterdam , + 21.10.1972 te Horn

Trouw foto 14 mei 1936 bij tuin
Greeve in Schiebroek
met vader Albert en moeder Pien
Bausch

Kinderen ;

1. Albert , Johannes

* 6.7.1938 , Herkenbosch

OO 14.9.1963 met Ellij , Josephine van Eijden

* 12.4.1941 , Tjimahi (Indonesie)

Kinderen :

Alexander , Henry , Cecil

* 30 .12.1964 , Roermond

Rudolf , Albert , Jacobus , Catharina

*28 01. 1968 , Linne

Albert ,Francois , Johan ,

* 22 01.1969 , Linne

2. Johannes

* 6.7.1938 , Herkenbosch

OO 1 . 27.7.1963 met Leonie , Antonia , Maria Joosten

*15.8.1938 , Roermond,huwelijk ontbonden

Kinderen :

Paulus , Johannes , Antonius

* 11. 7.1964 Stramproy

Yvonne , Jannette , Leonie

* 12.12.1966 Stramproy